

Klíček (11.10.2018)

Jsou lidé, jejichž život běží jako namazaná kolečka, nikde nic nedrhne a neskřípe, a že by se kolo snad někdy polámalo, to je mimo veškerou představivost jejich i celého okolí. A pak jsou lidé, kteří to mají jinak. Vytvářejí chaos a drobné i zásadní zádrhele jako na běžícím pásu, neustále něco hledají a na něco zapomínají, jsou na pěti místech současně a nikde pořádně, jedna myšlenka se tlačí na druhou tak mocně, že se obvykle všechny z hlavy vzájemně vytlačí. Ta poslední vzápětí zdechne vyčerpáním a v hlavě zůstává vakuum až do další nezvládnutelné erupce.

A ze všeho nejhorší je, že začasť jsou v tom nevinně.

Jako třeba já v pondělí. Byla jsem objednána na rehabilitaci do Poděbrad už v půl osmé ráno, pak jsem chtěla nakoupit a cestou domů zajet ke kamarádce Ritě na kávičku a pro vajíčka. Nezapomněla jsem, nezaspala jsem, našla jsem místo na placeném parkovišti a tudíž mi nehrozila pokuta za parkování v nouzi. Auto jsem řádně zamkla, dokonce jsem po dlouhé době i zamáčkla zámek od řadicí páky, aby bylo auto řádně zabezpečeno. Absolvovala jsem proceduru, cestou k autu koupila v pekařství chleba a koláčky, nasedla jsem do auta, vycouvala a hle, nejde mi zařadit jednička! Nojo, vždyť jsem si zamkla páku, říkám si pobaveně a vytahuju klíče ze zapalování, uchopím klíč od šaltpáky a strkám ho do zámku – a ono nic. Protože v ruce držím jen plastový vršek od klíčku, který vypadá spíš jako kousek plíšku po neštovicích a který z plastového držáku vypadl neznámo kdy a kde, protože v autě rozhodně nebyl.

Co teď, sakra, co teď? Trčím tu v jednosměrce u parkoviště, hmmm, ale docela přijatelně trčím. Kolem mě se s trochou dobré vůle protáhne i větší auto, všechna zaparkovaná auta u chodníku i z parkoviště mohou vyjet, a ještě k tomu všemu jsem uvízla téměř před služebnou městské policie. Takové štěstí! Mohu se jít hned udat, aby mě neodtáhli. Tedy ne hned, teprve až zavolám Ritě, aby mě přijela zachránit, aby mě dovezla domů pro náhradní klíče a pak zase zpátky sem pro auto.

Až na to, že jsem nevěděla, jakou mám registrační značku a nemohla hned najít malý techničák, jsem se s policajtem domluvila docela dobře. Jen jsem trnula, aby po mně nechtěl doklad, že jsem platila parkování, protože při předcházejícím hledání ztraceného klíčku jsem v

autě udělala drobný úklid, tedy posbírala všechny volně se povalující papírky a vyhodila je do koše na odpadky u chodníku.

Když pro mě přijela Rita i s manželem, cítila jsem velkou vděčnost za všechny skvělé přátele, kteří mi už tolikrát pomohli. Bez dobrých přátel se neobejde žádný člověk, který to má jinak, a já osobně bych bez nich byla už dávno ztracená, jak se opakovaně přesvědčuji.

Takže i ztracený klíček může mít svá pozitiva, jako třeba vědomí dobrých přátel. Nebo taky pod sedadlem nalezený náhrdelník, o němž jsem se domnívala, že jsem ho ztratila v červnu cestou na Polabský Montmartre.

Ale to už je jiný příběh člověka, který to mívá jinak.

{fshare}